

POLISER I HULTVIK

eller

De tre musketörerna
var egentligen fyra

Skälmroman av
Jean Bolinder

© Jean Bolinder
Soleka förlag
Box 5259, 200 72 Malmö
www.soleka.se

Omslag: Teckning av Jean Bolinder
Omslagslayout: Leif Nelson
Porträttfoto: Marianne Bolinder
Layout och sättning inlagan: Leif
Nelson
Tryckt hos Holmbergs i Malmö 2009
ISBN 978-91-86329-00-6

*Hultvik existerar ej i verkligheten. Personer
och företeelser är helt och hållet produkter
av författarens fantasi. Eventuella namnligheter
med levande eller döda personer beror av inget
annat än ren slump.*

*Uno Hedin med tack för att han
i Motala på femtiotalet
presenterade en ensam och mobbad kille
för Sherwood, Francis Scott, William,
Gertrude och gänget.*

1

ANDERSSON

Det finns en risk att den som har en upphöjd position och ett viktigt uppdrag uppfattar det som tillåtet att göra avkall på begränsningar som är nödvändiga för rättssäkerheten. I polisjargongen har uttryck som "kungens pojkar kör som dom vill" antytt en sådan särställning. Lektorn vid Polishögskolan i Solna, Maria Knutsson, i Christenson och Granberg: "Polispsykologi".

DET ÄR EN VACKER APRILMÅNDAG. DISBANKAR LIGGER ÖVER FÄLTEN. Solen lyser vit och rund genom dimman. Den ser ut som en oblat eller en ovanligt lysande fullmåne. På väg uppför den branta Linderödsåsen möter Kurt och Kristina en lojt körande gul Saab 900.

Kurt pekar och är ivrig:

-Titta en djävla neger! Såna ska vi inte ha här!

Kristina tiger. Hon är inte snackesalig när hon är nykter. Låter Kurt prata. Och det gör han gärna.

Kurt bromsar in vid en gård och vänder snabbt på dess uppfart. Sedan trycker han gasen i botten och far ifatt den gula Saaben.

-Dom där djävla negrerna gör sig breda, utlåter han sig. Man skulle kunna tro att man är i Afrika!

Han lägger sig tätt bakom Saaben. "Negern" glori i backspeglarna och ser rädd ut som han har hela Ku Klux Klan i bakluckan.

-I Staterna tog urbefolkningen vänligt emot invandrarna, upplyser Kurt. Så sitter de i reservat nu. Det kommer svenskarna att göra de också när alla djävla negrer och andra blattar får breda ut sig fritt och förpesta varje by.

Den gula Saaben far nedför Linderödsåsen och Kurt och Kristina följer tätt efter den som en blodhund på spår efter en rymmare. Saabens förare är märkbart störd av att ha den andra bilen alldeles i bakvagnen. Han saktar in vid kanten och försöker få förföljaren att köra om.

-Han kan inte hålla jämn fart, muttrar Kurt. Full förstås! Djävla neger! Vad har sådana här i Sverige att göra?

Kristina vid hans sida tiger fortfarande still.

-Märker du hur ryckigt han kör! skriker Kurt. Gubben är full, narkotikapåverkad och har för hög fart. I varje fall nästan! Han tror att han kör omkring bland bambuhyddor i Afrika. Fy fan! Han är ju för helvetet livsfarlig!

Kurt drar förbi Saaben och tvärrar in så den tvärt stoppas.

Han hoppar ut och springer fram till negergubben som håller på att rulla ner rutan. Han tycker att negern är ful som fan. Han har ett mörkskinnat ansikte, köttiga läppar, krulligt hår, bred och platt näsa. Rena rama parodin på ett negeransikte!

Kristina följer glatt efter Kurt. Hon undrar vad han nu ska hitta på för roligt.

-Stäng av motorn gubbdjävvel! Hur fan kör du omkring? Tror du att du är ute och gasar bland negerhyddorna i Afrika va? gapar Kurt. Är du full va, eller knarkpåverkad?

Negern är ingen tålig Onkel Tom. Han har kort stubin och blir förargad.

-Jag är varken full eller påtänd, fräser han. Och dina rasistiska fördomar kan du behålla för dig själv!

Det är verkligen äckligt med folk som inte vet sin plats. Nu blir också Kristina rejält arg på den fräcke gubben.

-Du ska hålla käften din djävla apa, skriker Kristina. Annars ska du få så mycket stryk att du inte kan gå på fjorton dagar.

-Enligt FN-stadgan om de mänskliga rättigheterna får jag visst yttra mig, kraxar gubben.

Han verkar vilja vrida om startnyckeln för att kunna få ner fönstret som bara är halvvägs öppet.

-Rör inte nyckeln, gastar Kristina.

-Men jag har ju solen i ögonen!, klagar bilisten.

Han blinkar och grimaserar. Ögonen tåras av det starka solljuset.

-BLÅS, gapar Kristina. Ditt förbannade fyllo.

-Jag är inte full, jag ...

-BLÅS!

Blinkande i solstrålarna blåser han. Det blir inget utslag.

Kurt säger åt mannen att se honom i ögonen.

-Du har förstås knarkat!

Men inga tecken syns på något sådant. Ögonen är påverkade av den starka solen men annars är det ingenting. Nu granskas körkortet som om det var förfalskat.

Men så är Kurt och Kristina färdiga med gubben. Det stannar en bil på andra sidan vägen. Gubben verkar vilja vädja till dess passagerare men det är det lika bra att han inte får. Folk har så konstiga sympatier.

-KÖR NU!!! skriker Kurt.

-Men ... försöker gubben säga någonting.

-KÖR NU!!! gastar Kurt.

Han kastar in gubbens körkort som om det var kattskit på det.

Gubben ger sig iväg i sin gula Saab och Kurt hakar på med polisbilen.

Negergubben vill nu att den förföljande bilen ska åka förbi. Han håller ut på kanten när det finns möjlighet till omkörning.

Efter en halvmil tröttnar Kurt på katt- och råttaleken och kör om honom.

Nu kommer det att sitta gott med en fika. Hemma i Hultvik igen kör han ner till Marias kök i en av de trånga gränderna nere vid havet. Huset är gammalt och fyllt av vinklar och vrår. På väggarna hänger stick från "Pickwickklubben" i svarta, blanka ramar.

Uteserveringen i trädgården är redan öppen. Kurt och Kristina sätter sig i ett par knirkande stolar. Tids nog ska de återvända till sin arbetsplats, polishuset.

Här i trädgården till Marias kök har de utsikt över en idyllisk havsvik med holmar, vikar och sund. Solen glittrar i havet, ett flygplan brummar som en sömnig humla, kaffet och bakelserna smakar överjordiskt efter deras väl förrättade värv.

Allt är perfekt i den bästa av världar.

II

TELEFONEN RINGER. EFTERSOM ADOLF SVENSSON ÄR I KRISTIANSTAD är det Dumström som står för allt på stationen.

Ska man vara noga är det Dumström som gör det mesta jobbet även när Adolf sitter på plats, petar sina tänder och kliar sina åderbräck.

Motvilligt svarar Dumström nu i telefonen.

Det är lokaltidningen Hultviks-Postens reporter Bosse Linder som ringer. Han är en korkad och livsfarlig journalist som tror att han minst är med i teves ”Uppdrag granskning” och rätt som det är mitt bland affärsinvingingar och syjuntor ska snubbla över stora journalistpriset.

”Struten” kallas han eftersom han ständigt är nyfiken i en strut.

Nu yrar lokalmurveln om att någon amerikansk gästprofessor vid Kristianstads högskola anser sig vara utsatt för ett rasistiskt polisövergrepp.

Dumström, som egentligen heter Lundström, är inte dummare än att han anar ugglor i mossen. Nu tror förstås Struten att han nosat upp något gammalt ben i hundgårdens bortersta hörn.

Trots att Dumström vet precis vad det rör sig om låtsas han inte känna till något.

-Den saken är jag inte insatt i. Vad kan det röra sig om? Övergrepp???

Linder fräser mångordigt om vad det kan röra sig om.

När han är färdig tiger Dumström.

-Nå, manar Linder otåligt. Hur är det nu?

Dumström gör en förgelseskapande paus innan han utlåter sig:

-Ja inte vet jag ...

-Har du kommissarien där?

-Kommissarien? Svensson menar du?

Linder är nu rasande.

-Ja för fan. Klart jag menar Svensson, skriker han. Får jag prata med honom!

-Han är inte här, kan Dumström tryggt meddela.

-Var är han då?

-Han är i Kristianstad. På sammanträde.

Paus.

-Ja då skriver jag ändå. Och tillägger att polisen inte känns vid händelsen?

-Så kan du inte göra. Berätta istället för mig vad som hänt så ska jag ... forska i saken ...

Bo Linder drar sin historia en gång till. En amerikansk professor vid Kristianstads högskola har varit ute och kört på Linderödsåsen och har då uppbringats av en polispatrull som betett sig rasistiskt mot honom.

Dumström bläddrar i en bunt papper som råkar ligga på disken.

Så knappar han på datan och muttrar för sig själv.

Tiden går.

-Hör nu, säger Linder argt. Jag har inte tid att ...

-Mmmm, få se ... få se ... mmmmm ... mumlar Dumström. Här är kanske något ...

-Jag har fått rapport om en incident, säger han därpå. Om det kan vara den ...

-Det var en man som körde osäkert och patrullen kollade honom. Ren rutin. Det är så många fyllon ute varje dag så ... vi måste kolla. Ja ... så blev han ovetting och skrek om rasistiska övergrepp. Det var helt taget ur luften.

-Självklart måste vi kolla alla som kör illa. Det sker givetvis utan hänsyn till ras och ... hudfärg. Men som det visade sig att han varken var påverkad av alkohol eller droger så är saken ur världen. Givetvis kan han komma med en anmälan om han vill.

Reportern muttrar besviket något. Det som hänt verkar tydligen inte vara något att skriva om. Lika bra det.

-Man borde anmäla den fan för motstånd mot polis, säger polisassistent Bruhn som står och hänger vid disken framför Dumström.

-Nej, det fanns vittnen, erinrar sig Fridolfsson som hänger bredvid Bruhn. Som såg att han inte var ur bilen.

Bruhn ser besviken ut.

-Hör ni grabbar, säger Dumström uppmuntrande. Jag ska snacka med Kurt och Kristina. Vi kan ju alltid anmäla det där negerkräket till Länsstyrelsen. Att han körde så illa att vi är oroliga att han har någon sjukdom som gör det farligt att köra bil. Då får han lämna intyg och vänta flera månader på resultatet. Det ska väl lära den fan att inte gå till pressen!

Stämningen lättar.

-Sätt på bryggaren så far vi ner till Marias kök och köper wienerbröd, lovar Bruhn. Jag bjuder!

Det går ju att lösa problem i sämja och samförstånd.